

ΤΑ ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛΑ ΜΑΝΤΕΣ

πως συγχισμένος, κάπως δειλός, κρατούσε τὰ μάτια του χαμηλά, ενώ τὰ θλέφαρά του έτρεμαν άλαφρά.

Ήταν είκοσι χρόνων, περίπου...

Κ' ήταν ό κόμης Σουέν ντε Τσέλι-Κάλις!

Ή Σουζέτ τόν άναγνώρισε άμέσως και προχωρώντας σ' αυτόν ξεφώνισε:

—Σουέν!

Γελοώσε κατευχारीστημένη, πού τόν ξανάθελε. Ήταν ό μικρούλης Σουέν, τής κοιλιάς του Νέκαρ. Ήταν τó τρυφερό, αλλά κι' άτίθασο συγχρόνως έκείνο άγοράκι, ό τότε σύντροφός της στους περιπάτους τού δάσους.

—Ω, πόσο ήταν εύχारीστημένη ή Σουζέτ, πού ξανάθελε έτσι άξαφνα τόν Σουέν! Έκανε μάλιστα ν' άγκαλιάσει και νά φιλήσει τόν μικρούλη έκείνον άδελφό της, μά συγκρατήθηκε διασταχτική. Ήταν πεία άνδρας σχεδόν ό Σουέν!...

—Πώς μεγάλωσατε! ψιθύρισε τότε, συγχισμένη άθελά της. —Ωστε έσείς είστε, λοιπόν;

—Μάλιστα, κυρία!... Έγώ είμαι! τραύλισε πύ συγχισμένος ό Σουέν, εξακολουθώντας νάή χαμηλωμένα τὰ μάτια τυ.

—Καθίστε! είπεν ή Σουζέτ, δείχνοντάς του ένα κάθισμα.

Ζάρωσε έκεί ό Σουέν, μη τολμώντας νά ξεστομίσει λέξη, απ' την ταραχή του. Ή εξαδέλφη 'Ισαυρίνα ξεπλώθηκε άνετα, σέ μία πολυθρόνα. Κι' άφού ξερόθξε λίγες φορές, κι' άφού καταράστηκε τó «ανάθεματιζόμενο δάσος» της, τó όποιο τή λαχάρωνε διαρκώς, άρχισε ύστερα νά διηγείται πώς συνάντησε τυχαία τόν Σουέν!

Κατεβαίνοντας—έλεγε—απ' τó κουπέ της, και μπρός στην έξωπορτα τού μεγάρου τής Σουζέτ, έπρεσε ξαφνικά άπάνω σ' έναν νεό...

—Και μόλις έπεσα άπάνω του, γιατί έκείνος στεκόταν έκεί και κυττούσε πρós τὰ παράθυρά σου, συνέχισε ή 'Ισαυρίνα, τρώαξα και ζεωνόμην ένα «Α!»... Με τó «Α!» λοιπόν πού ξεφώνισα, άγαπητή μου Σουζέτ, ό νέος αυτός γύριζ: άπότομα και μύ ζήτησε «γινύμην!»... Άμέσως τότε κι' έγώ, προσέχοντας τόν καλύτερα, τόν νυνόρισα πού ός ήταν και φώναξα: —«Μπά!... Έσ' ες, καλέ, είστε ό μικρός έκ' όνος πρίγκιψ!»...

Φλυαρούσε άκατάπαυστα ή εξαδέλφη 'Ισαυρίνα, έξηγώντας την έκπληξη της γιά την άπρόσπητή αυτή συνάντησι... —Ω, δέν τής ήταν καθόλου συμπαθητικός—την έποχή έκινε—ό Σουέν... Τού κρατούσε κακία, τόν άντιπαθó σε έξ αίτίας τού έπεισιούτου τού γερακιού του με τόν παπαγάλο της... Άλλά ύστερα από τόσα χρόνια πού πέρασαν, ή παλιά άντιπάθειά της είχε σβήσει... Κ' ή έκπληξη της, πού τόν είδε τόσο άξαφνα, μεταμορφώθηκε άμέσως σε ειλκρινή χαρά και τρυφερότητα!

Τόν ρώτησε λοιπόν τί ήθελε έκεί, μπρός στο σπίτι της Σουζέτ. Κι' ό Σουέν, ταραγμένος, τής όμολόγησε ότι έναν μήνα τώρα, έρχόταν κάθε μέρα, έκεί. Άλλά περιωρίζταν μονάχα νά κυτάξει τὰ παράθυρα τής κυρίας ντε Νορθαζύ, χωρίς νά τολμή ν' άνεβθι στο μέγαρό της και νά την έπισκεφθί... Κι' έτσι έλεγε πάλι σε λίγο, γιά νά ξανάη την έπομένη! Πριγιάς μάλιστα ή Σουζέτ, πέρασε μπροστά του, διαδράζοντας καποιο φύλλο, χωρίς νά τόν προσέξει...

Και κατέληξε λέγοντας, ή καλόκαρδη 'Ισαυρίνα:

—Τού είπα λοιπόν άμέσως κι' έγώ: Μά γιατί, παιδί μου, έφευγες... Τι κουταράκι ήταν αυτή!... Θά σ' έτραγε ή Σουζέτ, άν άνέβαινες άπάνω!... Έλα!... Έλα τώρα πού συναντηθήκαμε!... Θά σε παρουσιάσω έγώ, κι' ή Σουζέτ θά εύχारीστηθι πολύ, ξαναάλλεπίντας σε ύστερα από τόσα χρόνια!... Και τόν άνέβασα με τó ζόρι σχεδόν, και σού τόν έφερα!... Στό κάτω κάτω, έγώ δέν έχω τ'ποτε πεία μαζί του!... Ούτε και πού μπορεί ένας άνθρωπος σάν και μένα νά κρατάη κακία, έπειδή έτυχε πρú πολλών χρόνων νά μανθόν δυο πουλιά!...

Κατά τó δόγμα της άτελείωτης αυτής φλυαρίας, ή Σουζέτ, καταγινόντας νά περιεργάζεται με ένδιαφέρον τόν Σουέν, Ήταν άπαράλλαχτος, με τó άλλοτε παιδάκι τού Νέκαρ. Μο-

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

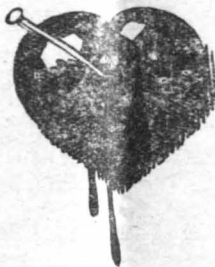
...Και τότε, μονάχα τότε, έθγαινε ό Σατανάς απ' την ψυχή του!... Μονάχα τότε βογγούσε, απ' τὰ βάθη τών σπλάχνων του... Και μονάχα τότε έπαυε νά είνε προκλητικός στο θεό και στ' Μοίρα, μήπως τυχόν τούς έξοργίση και προκαλέη έτσι αυτό τó φριχτό πλήγμα, τó μόνο πού φοδóταν!...

Μα πάλι, άπάνω σ' αυτή τή σκέψη του ζεωμένος, σκυμμένος, την λεπτολόγους με άγωνα άνέκφραστης ψυχής και ψιθύριζε:

—Τί τρελλός, πού είμαι!... Είνε δυνατόν ή Σουζέτ, ν' άγαπήσει άλλον από μένα!... Μά ή άγάπη της σέ μένα, δοκιμάστηκε άσάνταστα!... Τόσα μεσολάθησαν άματαισθύ μας κι' έμως, ή άγάπη της—άντι νά μειώθθ, άντι νά κλονισθί και στο παραμικρό—άντίθετα έγινε πιο θαθεία, πιο άπόλυτη, πιο φλογερή!

Και τότε, ξαναρχόταν πάλι στην ψυχή του ή έμπιστοσύνη—δηλαδή, ό Σατανάς—κι' ό Έδμος, μεθυσμένος από εύτυχία, μεθυσμένος απ' τή λατρεία τής λατρευτής του γυναικίας σ' αυτόν, γινόταν ξανά προκλητικός, άντιμετώπιζε με θρασυότητα τή Μοίρα κι' άψηφούσε τή δικαία όργη τού Ύπερτάτου Κριτού...

11

'Απορροφημένοι απ' την πυρετώδη κοσμική ζωή τους, αλλά κι' απ' την άμοιβαία τους λατρεία, ή Σουζέτ κι' ό Έδμος, είχαν πάρα πολύν καιρό νά έπισκεφθούν τή δεσποινίδα 'Αθελέν.

Έντελώς γρήγα πεία ή άγαθή αυτή 'Ισαυρίνα, πάζοντας τώρα κι' από άσθμα, είχε άποτραπήχθι όλότελα απ' τόν κόσμο. Ζούσε μία έρημική ζωή, κλεισμένη διαρκώς στο μέγαρό της κι' άπορροφημένη θαθεία απ' την περιποίησι τών πουλιών της και τών λουλουδιών της...

Έξη μήνες σχεδόν είχαν νά ιδωθούν, ή Σουζέτ κι' ή 'Ισαυρίνα.

Ένα άπόγευμα όμως, και λίγο πρίν όγν γιά τόν συνθησισμό περίπατό της στο δάσος τής Βουλώνης ή κυρία ντε Νορθαζύ, ή καμαριέρα παρουσιάστηκε και τής έλεπε:

—Ή εξαδέλφη τής κυρίας, ήρθε και τή ζητεί!... Νά τής πιδι είστε έδώ;

Ή κυρία ντε Νορθαζύ, χαρούμενη, ξεφώνισε:

—Ναί!... Ναί!... —Οδηγήσε την έδώ άμέσως!.

Ή δεσποινίς 'Αθελέν φάνηκε σε λίγο λαχανιασμένη, αλλά πρόσχαρη και ζωήρη. Φαίνόταν πεία σάν γιανιά ή δυστυχισμένη! Διατηρούσε όμως άκόμη την παλιά γλυκύτητα τού άγαθού της προσώπου κι' ήταν σχεδόν όμορφη έτσι.

Ρίχτηκε με διάχυσι στην άγκαλιά τής κυρίας ντε Νορθαζύ και τής έλεπε με την κελαιάσι, σάν πουλιά φωνή της:

—Ωστε έτσι, μικρούλα μου Σουζέτ!... Τόσο γρήγορα με έξχασες!... Πρέπει έγώ νά ξεκινώ και νά σού έρχωμαι, γιά νά έλεπόμαστε πού και πού!...

Και πρίν ή Σουζέτ προλάβει νά τής άπαντήσει, φιλώντας την έντωμασθύ με συκίνησι, ή φλύαρη γρηούλα πρόσθεσε γοργά: —Μάντεψε όμως σάν μπορείς, μικρούλα μου Σουζέτ, ποιόν σού φέρνω νά δής!

Ή κυρία ντε Νορθαζύ άνοιξε γλαρά τὰ μεγάλα γλυκά μάτια της, και κυτάξε με άπορία την εξαδέλφη της. Έκείνη τότε, με ύφος θριαμβού, σηκώθηκε, τράβηξε στην πόρτα, παραμέρισε τή θαεία κουρίντα της κι' έλεπε:

—Κυτάξε!... Τόν άναγνώριζεις;

Ένας όραιότατος νέος, με πρόσωπο άκτινοβόλο, από ζωτική και άγρία καλλονή, στεκόταν στο κατώφλι τής πόρτας. Κά-

νάχα που τό κορμί του είχε τώρα την ανάπτυξη εφήβου...

Κατά τά άλλα, καμιά διαφορά. Τά χείλη του, κατακόκκινα όπως πάντα, χαμογέλουσαν μέ τό ίδιο άφελές χαμόγελο. Τά μάτια του δέν μπορούσε ακόμη νά τά δει ή Σουζέτ, γιατί ό νεαρός κόμην ντε Τσελσι-Κάλιτς, τάρ κρατούσε διαρκώς χαμλωμένο. Φορούσε ένα κοστούμι σκούροχρουνό, άφρογης κομποτήτος, τό όποιο του πήγανε θαυμάσια... "Αχ, πώς περνούν τά χρόνια!"

—Μεγαλώσατε! του είπε άξανά ή Σουζέτ. Κι' εγώ τώρα, είμαι μιά ηλικιωμένη γυναίκα!

—'Ο Σουέν σκίρτησε και διαμαρτυρήθηκε:

—Καθόλου!... "Ισα-ισα, είστε πολύ ώραιότερη από άλλοτε..."

—Ναί, ναί!... Τό ξέρω! παραδέχτηκε γελαστά ή Σουζέτ. Είναι πολύ άμορφη!... Τέλος πάντων!... Άλήθεια, θυμάστε τί τρελλοκόριτο που ήμουν τότε;... Πώς τρέχαμε στά λιβάδια και πώς παίζαμε;... Μά έλάτε λοιπόν, μίληστε κι' έσεις!... Διηγέθη μου κάτι, άπ' όλα αυτά τά χρόνια!... Τί κάνετε τόνον καιρό;... Πώς συμβαίνει να είστε στό Παρίσι;... Πού θρισκόσατε σ' όλο αυτό τό διάστημα που έγουμε να ιδωθούμε;

—'Ο Σουέν δέν άποκρίθηκε άμέσως. Κόιταξε άνήσυχα την έξαδέλφη 'Ισαυρίνα. Κι' όταν την είδε άφωτισμένη στην τακτοποίηση ενός άνθοδοχείου, μουρμούρισε κοκκινίζοντας:

—Σας συλλογίζομαι!

—'Η κυρία ντε Νορβαζύ ξεκαθρίστηκε στά γέλια κι' είπε:

—Μπράβο σας!... Πολύ ώραιά!... Και δέν είχατε τίποτε άλλο καλύτερο να κάνετε;... "Έστω... Κι' εγώ όμως, σας συλλογίζομαι άρκετές φορές..." "Ελεγα μέσα μου: "Τί να έγινε άραγε, ό μικρός Σουέν;... Κι' είχα ένα προαίσθημα, μιά θεασιότητα σχεδόν, ότι κάποτε θα σας ξανάβλεπα!..."

—Ναί, αλλά εγώ όμως σας συλλογίζομαι διαρκώς! Ξανάπε άργά-άργά ό Σουέν.

Μιλούσε μέ φωνή γεμάτη από μελαγχολία. 'Η Σουζέτ έπαψε νά γελάει κι' ένοιωσε κάποιια στενοχώρια. Άποακρύνθηκε λίγο από κοντά του και δέν τόν κούταζε τώρα τόσο προσεχτικά όπως πριν.

—'Ηταν είκοσι χρόνων πια, ό Σουέν!... Και μάλιστα, κάτι παραπάνω: Είκοσιδυό χρόνων, ακριβώς!... Δηλαδή, άνδρας πια... Καί στή σκέψη αυτή ή Σουζέτ, έγινε άμέσως περισσότερο επιφυλακτική. Στενοχωριόταν τώρα, γιατί κόπηκε όδότομα ή οικειότης της μέ τόν παλαιό της μικροκοινοβήτα...

—'Αλλά είναι τόσο εύχάριστες όμως, ή παλιές, ή παιδικές σχεδόν αναμνήσεις!... Γι' αυτό, και μέ τό χαμόγελο ξανά στά χείλη της, πλησίασε πάλι στό Σουέν.

—Μπορώ νά κατεβώ στον κήπο σου, νά δω τά λουλούδια; ρώτησε τί στιγμή εκείνη, ή έξαδέλφη 'Ισαυρίνα τή Σουζέτ.

Μέ άβελή προθυμία ή Σουζέτ, διάσπασε ν' άποκριθί:

—Ναί!... Ναί!... Πήγαινε!...

Κι' έπειτα από μερικές στιγμές γύρισε στον κόμητα Τσελσι-Κάλιτς και του είπε:

—Νά, είμαστε μόνοι, τώρα!...Λοιπόν μίν ντρέπεστε... Διηγέθητε μου όλη σας την ιστορία!

—Ευχαρίστω, κυρία μου! τραύισε έκείνος, μέ άμηνανία.

—'Η Σουζέτ διαμαρτυρήθηκε γελαστά:

—"Όχι... "Όχι... Μή μέ λέτε κυρία... Νά μέ λέτε Λυδία, αφού αυτό ήταν τό όνομα τής μητέρας σας, κι' αφού άλλοτε ήμουν κι' εγώ σάν μητέρα σας!..."

Κατακόκκινισε ό Σουέν. 'Η ταραχή του, τό σάστισμά του μεγάλωσε. Κατώρθωσε όστόσο νά ψιθύρισε διασταχτικά:

—'Η Ιστορία μου... Λυδία... δέν έχει πολύ ενδιαφέρον...

Πήρε μιά θαθεία άναπνοή, σάν νάθελε νά ξαναβρή τό θάρρος του κ' ύστερα άρχισε νά διηγείται, μέ φωνή αθέβαιη, μέ ταραχή ασυνήγητη, μέ τά μάτια του διαρκώς χαμλωμένα...

Τής διηγέθηκε γιά τό πρωί εκείνο, πού πήγε στό ξενοδοχείο της νά τή βρή, και πού είπαν ότι έφυγε...

Ναί, έφυγε τότε ή Σουζέτ, χωρίς νά τόν άποαχρητέησιν... 'Ο Σουέν έκλαψε... Κι' όχι μόνον εκείνη τί στιγμή έκλαψε, αλλά κι' όλόκληρη την ήμερα, και κάθε ήμερα κατόπιν... Κάθε χασυγή σηκώνεται, περνούσε τό ποτάμι, σάλπιζε δυνατά, κ' ύστερα στεκόταν κάτω άπ' τά παράθυρά της και περίμενε... "Ελπίζε ότι θα είχαν έπιστρέψει ή δυο κυρίες άπ' τό ξαφνικό εκείνο ταξίδι τους..."

—'Αλλά δυστυχώς, τά παράθυρα έμειναν κλειστά κ' οι άνθρωποι τό ξενοδοχείο γελοούσαν μαζί του... "Επειτα ήρθαν ήμέρες θλιβερές γι' αυτόν, καθώς πλανιόταν διακρουσμένος στά δάση... Διάβαινε όλομόναχος τά μονοπάτια, άπ' τά όποια είχε άλλοτε περάσει μαζί μέ τή Σουζέτ... Δέν του έκανε πια καρδιά, ούτε νά κυνηγά, ούτε νά ψαρεύει... Κούταζε και τόν άφροισμένο καταρράχη συχνά... Μά όί ώραιόι και πολύχρωμοι στίς ακτίνες τού ήλιου άφροί του φανόντουσαν πια άνοστοι στον Σουέν. Δέν ήταν κοντά του τώρα ή Λυδία, γιά νά θαυμάσουν τό θέαμα

μαζί...

—'Ω, ήταν ένα παιδάκι πολύ λυπημένο ό Σουέν και πίστευε ότι ή λύπη του εκείνη δέν θα τέλειωνε ποτέ...

Σιγά-σιγά, ό καιρός περνούσε, ή λύπη του έμεινε ή "δία και τά μαθηματά του προχωρούσαν... Εύρισκε παρηγοριά στό διάθεσμά ό μικρός Σουέν, γιατί τού φανόνταν πώς ήταν ακόμη κοντά του ή Λυδία Σουζέτ, μαθαίνοντας τον νά συλλαβίζει... Τού έφεραν κι' άλλα θιβλια, σφοδρότερα και μεγαλύτερα άπ' την "Αιδελέρηγ... "Ετσι, έπαψε νά πηγαίνει στό δάσος... "Επίσης σταμάτησε και νά κυνηγά... Ναί, είχε σκοτώσει, είχε πληγώσει—μιά ήμερα—ένα πουλάκι, τό όποιο άργησε νά ξεψυχήσει και τυραννίστηκε έτσι πολύ... "Εκλαψε γότε άλλη μιά φορά ακόμη, ό Σουέν... Είχε θυμηθί τή Λυδία Σουζέτ, πού του είπε κάποτε νά μίν είνε κακός, κι' έτσι δέν θέλησε νά ξανακυνηγήσει πια... Είχε διαλέξει γιά δωμάτιο μελέτης του, στό όποιο και κοιμόταν ύστερα κάθε βράδυ, ένα ψηλό δωμάτιο τού "Πύργου τής Χελιδονοφωληάς... "Όλοι νόμιζαν τίς ιδιοτροπίες του αυτές, κι' τί μελαγχολία του, γιά ιδιοτροπίες και μελαγχολία άρρώστου... 'Ο πατέρας του μάλιστα, έφερε και γιαιτρούς...

—'Αλλά ό Σουέν άντιστάθηκε... Ούτε νά τόν εξετάσουν άφησε, ούτε τά φάρμακά τους έπινε... "Όχι, δέν ήταν άρρωστος... Μονάχα, ήταν πάρα πολύ θλιμμένος ακόμη... Συλλογίζοντας διαρκώς "Εκείνη..."

—'Αργότερα, δοκίμασε ακόμη πού μεγάλη θλίψη: Νόμιζε τή Σουζέτ δεσποινίδα, αλλά μαθαίνοντας κατόπιν τή θλιβερή ιστορία τής νύχτας εκείνης, κατάλαβε ότι ή Σουζέτ ήταν παντρεμένη!

—'Αργότερα, έμαθε ότι ό κύριος ντε Νορβαζύ, ό σύζυγος της πού άποπειράθηκε τή νύχτα εκείνη ν' αυτοκτονήσει, έγινε έντελώς καλά... 'Ο καιρός κυλούσε... 'Η θλίψη του—μεγάλη κι' όδυμηρή—έμεινε ή ίδια... 'Η κυρίες τής κοιλάδος τού Νέκρα, ή άμορφες εκείνες Γαλλίδες, είχαν εγχασθή πια άπ' τούς κατοίκους εκεί. Κανένας πια δέν τίς θυμόταν, κανένας δέν θυμόταν τή Σουζέτ, έκτός άπ' τόν δυστυχισμένο μικρό Σουέν...

Κι' ό μικρός αυτός Σουέν μεγάλωνε... "Εμεινε μόνος του στον πύργο, μαζί μέ τόν πατέρα του πού σκόλιζε αγγαματάκια άδράων κυριών άπάνω σέ Ινδικές καρύδες... Κι' όταν ή "ώραίες αυτές κυρίες" έργονότουσαν άπ' τή Φραγκφούρτη, γιά νά γλυνήσουν μαζί μέ τόν πατέρα του, ό Σουέν έμεινε πιδ μόνος ακόμη...

Γιατί;... Γιατί έφευγε τότε και κρυβόταν άπάνω στό ψηλό δωμάτιό του, μή θέλοντας ούτε νά θλέπει, ούτε νά άκούη... "Εμεινε εκεί, μέ λίγο ψωμί και μέ λίγα θιβλια, άπορησμένη στό διάθεσμά του και στίς λυπητερές του σκέψεις... "Άλλοτε, πριν γνωρίσει τή Λυδία θύμωνα έναντιον αυτών τών "ώραίων κυριών", έπειδή κηλιδωναν τή μνήμη τής νεκρής μητέρας του... Μά τώρα, τίς μισούσε περισσότερο, γιατί κηλιδωναν και τή νεκρή Λυδία και τή ζωντανή...

—'Η άναμνήσεις του, σιγά-σιγά, άρχισαν νά μπερδεύονται. "Εκλαψε και γιά τή μητέρα του και γιά τή Σουζέτ... Δέν ήξερε πλέον ποιά άπ' τίς δυο είχε πεθάνει...

—Τόν καύμένο τόν μικρούλη! ψιθύρισε άθελώς τής ή Σουζέτ, στό σημείο αυτό τής άφηγήσεως τού νεαρού Σουέν.

—"Άλλά κάποιια νύχτα κάποιου χειμώνα, εκεί στον πύργο τής "Χελιδονοφωληάς", άκούστηκε θόρυβος, ξαφνικά τρέμματα ύπνερτων, άναστασιές...

Τί είχε συμβή;... Νά, ό μαρκήσιος ντε Τσελσι-Κάλιτς, έπτε περισσότερο κρασί έκείνη τή θραυδιά... "Επεςε νά κοιμηθί, αλλά κατάλαβε τότε μιά άδιαθεσία, δυσκολεούταν ν' άναπνέη, άγωνιούσε...

—Κι' άρχισε νά ξεψυχά!

—"Όταν μπήκα νά δω τωμάτιό του, ό πατέρας μου ήταν νεκρός πια!... Εξακολουθούσε νά λή άργά και χαμηλόφωνα ό Σουέν... 'Ηταν μέ τό στόμα του άνοιχτό, σάν κάποιος πού ήθελε νά κάνει έμετό και δέν μπορούσε... Είδα και μιά γυναίκα λιπόθυμη, άπάνω σέ μιά πολυθρόνα έσπλωμένη... Στό τραπέζι όπρηχαν ακόμη λειψανά φαγητών κι' άναποδωρυμένα ώραιά ποτήρια κρασιού... Οι δυο πύργοι, ήσαν άπ' τό ένα μέρος κι' άπ' τό άλλο τού κεφαλιού τού νεκρού κι' έπαιζαν άναμεταξύ τους τά συνηθισμένα τους παιχνίδια... Θυμήθηκα τότε, ότι και ή Λυδία μου ήσαν καλές, κι' έτσι δέν πρέπει νά είνε κακός κανένας... Γονάτισα λοιπόν στον νεκρό τού πατέρα μου κι' έκλαψα πολύ-πολύ, αφού είχε πια πεθάνει!...

—Πέθανε λοιπόν ό πατέρας του, και τόν έθαψαν... 'Ηταν δεκαεπτασάρων χρόνων τότε, ό Σουέν... Νόμιζε πώς θα ήταν πια έλεύθερος, ανεξάρτητος... Τούς ύπνερτες έκείνους τού πύργου, θα τούς έδιωχνε... Τόν πύργο και τά έπιπλα, θα τά πουλούσε... Θα γινόταν πλούσιος Έκεί, και θα μπορούσε νά φύγ...

—Θά πήγαινε στή Γαλλία... "Εκεί, ήταν σίγουρος πώς θα ξανάβλεπε τή Σουζέτ, γιατί θα την άναζητούσε μέ κάθε μέ-

—'Η δεσποινίς 'Αθελνν φάνηκε σέ λίγο λαχανιασμένη...

σον, με κάθε τρόπο...

Γιατί, στο κάτω-κάτω, οι υπηρέτες του ξενοδοχείου του Νέ-
κτορ μπορούσε να είχαν γελαστή: Πισθάνον να μην ήταν παντρε-
μένη, η Σουζέτ... "Η, μπορεί να είχε πεθάνει ένταμετάς του ο σύ-
ζυγος της... Καί της είχε υποσχεθεί κάποτε-έκει που έτρεχαν
μαζύ στο δάσος-ότι θα την παντρευόταν και θα της χάριζε έ-
να ατέμνω, όταν θα γινόταν βασίλειος της μικρής του χώρας!..

Δυστυχώς όμως, δεν έγινε ανεξάρτητος, όπως νόμιζε... Μό-
λις μαθεύτηκε ο θάνατος του μαρκιζού ντε Τσέσι-Κάλης, ήρ-
θαν αποσταλμένοι από τις βασιλικές Αulés της Αυστρίας και
της "Ελγιολάνδης, εκεί στον πύργο της "Κελιδονοφωλίας!..

Και θέβαια... "Ήταν συγγενής αυτοκρατορικών Οίκων, ο Σου-
έν... "Ήταν υιός ηγεμόνων... "Ήταν "Υψηλότης... Κ' οι βασι-
λικοί συγγενείς του, θλιπνόντας τον μικρό και ορφανό, είχαν α-
νυλάξει την εκπαίδευσή του, τη μόρφωσή του, τη συντήρησή του.

Τόν δόνησαν λοιπόν στην "Αγγλία, όπου τον έκλεισαν σ' έ-
να διάσημο κολλέγιο εσωτερικών... "Εκει, διδάχτηκε πολλά
πράγματα, ο Σουέν... Έμαθε οπλσκήσια, ξιφασκία, ιππασία.
Πέρασαν κι' άλλα χρόνια...

Όσα όμως και να περνούσαν, ο Σουέν ποτέ δεν ξεγινόυσε τη
Σουζέτ... Άλγες στιγμές μονάχα την ξεγινόυσε, κατά το διάστη-
μα κάθε ημέρας που περνούσε: Τότε διαλαβή, όταν άφαινα-
νόταν στο παιχνίδι και στους καυγάδες, μαζύ με τους άλλους
συμμαθητές του... "Ήταν, θλίπετε, πολύ ζωηρός και πολύ άτα-
χος μαθητής...

Άλλα όταν έγινε δεκαεπτά χρόνων, η Σουζέτ ξανάβρε στη
μνήμη του περισσότερο έπιμονα. Τη μεγάλη του έκεινη φίλη,
τη δεύτερη εκείνη μητέρα της, τη φανταζόταν τώρα περισσότερο
ωμορφή.

Και την αγαπούσε διαφορετικά
τώρα, με μία ιδανική αγάπη ανώτερη
άποσκαπασμένη απ' τη ροδόχρομη
δμήχλη τώσων χρόνων...

—Σας φανταζόμουν τόσο πολύ-πο-
λύ ωμορφή, όσο ακριβώς σας θρήκα
τώρα!.. Ψιθύρισε ο Σουέν.

—Ω, τί παιδί εί... Τι παιδί έπιπό-
λαιο που είσαστε και τότε και τώρα!
άποκριθήκε στην άπρόσβητη αυτή φι-
λοφρόνηση, η Σουζέτ.

Και γελοῦσε, θέβαια... Γελοῦσε δι-
αρκώς, αλλά με άόριστη, ανεξήγητη
συγκίνηση στά στήθη της!...

Ο Σουέν εξακολούθησε την αφήγη-
σή του, ένταμετάς του. Διηγόταν τώρα
με πὸ ἥσυχη φωνή, ἡ ὁποία φαινόταν
σάν νά ἔρχόταν ἀπό μακριά. Λιγάκι
γυρισμένος πρὸς τὰ δεξιὰ, μιλοῦσε
γιὰ τὰ περασμένα του αὐτά, δίχως νά
κυττάζῃ στὸ πρόσωπο τὴν κυρὰ ντὲ
Νορβαζύ. Θέλειγε κανένας, ὅτι φοβο-
ταν ἡμίπως ἐκείνη τὸν μαλλοῦσε!

Καί διηγόταν...

"Ἡ εἰκόνα τῆς Σουζέτ τὸν κυνηγοῦ-
σε διαρκῶς... Στις ἀρχές καὶ γιὰ ἀρ-
κετὸν καιρὸ κατόπιν, ἡ εἰκόνα τῆς
συχεόταν, καὶ στὴν ψυχὴ του καὶ στὴ
μνήμη του, με τὴν εἰκόνα τῆς νεκρῆς
μητέρας του... Σιγά-σιγά όμως, ἡ εἰκόνα τῆς Σουζέτ ἔμεινε
δολομύναχη καὶ κυρίαρχη, μπρὸς τὸ μάτια τῆς ψυχῆς του...

Πάθαινε ψευδαισθήσεις τότε, ο Σουέν... Τὸ φαινόταν πὸς
ἀντικρὺ ἀπὸ μακριά τὴ Σουζέτ, νά κἀν τὸν περὶπατὸ τῆς
στὴν δεινδροστοιχία τοῦ κολλεγίου του... "Έτρεχε τότε με λα-
χάρα πρὸς τὰ κεῖ, ἀλλὰ συναισθάνετο τὸ κενὸ, τὴν πλάνη... "Ε-
πίσης, στὸ δωμάτιό του ὑπῆρχε ἕνας καθρέφτης στὸν τοίχο.
"Όταν ντυνόταν ἡ γεινιόταν μπρὸς σ' αὐτὸν τὸν καθρέφτη,
γύριζε με σκίρτημα ἐφαρκὸ καὶ κύτταζε πρὸς τὴν πύρτα τοῦ
δωματίου: Τοῦ φαινόταν, ὅτι αὐτὴ ἡ πύρτα-τὴν ὁποία ἔβλεπε
καὶ μέσα στὸν καθρέφτη-ἀνοίγε οἰγα-σιγά, κι' ὅτι φανερω-
νταν στὸ κατώφλι τῆς χαμογελαστῆς τῆς Σουζέτ!...

"Ω, πόσο λυπόταν τότε, κάθε φορά που ἔβλεπε τὴν πλάνη
του καὶ πόσο...ἐκλαιγε πικρά, σιωπηλά καὶ μελαγχολικά!...

"Ήταν πάντα τόσο προσηλωμένος στὴν ἀνάμνησ' της, τόσο
ἀφρημένος, ὥστε τὸν νόμιζαν λίγο, τρελλό... "Άλλοι πάλι,
θλιπνόντας τὸν ἔτσι ἀπομονωμένο, ἔτσι μισάνθρωπο, φαντα-
ζόντουσαν ὅτι τὸκανε ἀπὸ ἀκαταδεῖξια, ἀπὸ ἱεροφάνεια... "Ή-
ταν, ἔβλεπε, πρίγκηψ... "Ήταν "βασιλικὴ ὡψηλότης!..

Βέβαια, εἶχε μέσα του τὴ φιλοδοξία, νά γίνῃ βασιλεὺς!..
Τὰ μέρη ποῦ τοῦ ἀνῆκαν, θὰ τὰ ἀποκοῦσε κάποια ἡμέρα...
Δὲν ἦσαν σπουδαῖα πράγματα, θέβαια, τὰ μέρη ἐκείνα, τὰ
κοινὰ μὲ τὸν Βόρειο Πόλο... "Ἦσαν όμως ἕνα κρατίδιο κι'
αὐτὰ, ἀποτελοῦσαν ἕνα μικρὸ ἔθνος, καὶ τοῦ ἔθνους αὐτοῦ ἦ-
ταν ὁ νόμιμος κληρονομικὸς βασιλεὺς...

Θὰ ἦταν αὐτός, ὁ βασιλεὺς τῶν... Κ' ἡ Σουζέτ θὰ ἦταν βα-
σιλισσα... Θὰ τῆς πρόσφερε μιά ἡμέρα, τὸ βασιλικὸ στέμμα
τῆς πατρίδος του...

Σταμάτησε γιὰ μιά στιγμή ὁ Σουέν νά μιλήσῃ, φοβισμένος
ἡμίπως φαινόταν κομικός στὴ Σουζέτ... Εἶχε θυμηθῇ ἀξάφνα,

ὅτι ἡ Σουζέτ τοῦ εἶχε πῇ κάποτε εἰρωνικά, γιὰ κάτι "μολυβέ-
νιους στρατιώτες...!... Τὸν εἶχε εἰρωνεύτῃ τότε, ἡ Σουζέτ!
Μήπως ἀραγε τὸν εἰρωνεύονταν καὶ τώρα μέσα της, γιὰ τὰ χι-
μαρικά αὐτὰ δεινρὰ του;...

"Ἔστω!... "Ἀς ἦσαν χίμαιρες, ὅλα αὐτὰ ποῦ τῆς διηγόταν
τώρα, ὁ Σουέν... "Άλλὰ αὐτὸ ποῦ δὲν ἦταν χίμαιρα, αὐτὸ ποῦ
ἦταν ζωντανὸ καὶ χειροπιαστὸ, ἦταν ἡ διαρκὴς προσήλωσ' του
πρὸς τὸ παρελθόν, πρὸς κάποιο δεινρὸ ἀλμωδισμό... τὸ ὁποῖο
ἦταν τόσο ζωντανό, τόσο συγκλονιστικό... ὥστε μπορούσε βα-
σιλεῖα νά γίνῃ-μιά ἡμέρα-πραγματικότητα!

Κι' ἔτσι, τίποτε δὲν σκεπτόταν, τίποτε δὲν ἀγατοῦσε, δὲν ὠ-
νειρευόταν τίποτε, στὸ ὁποῖο νά μὴν ἦταν μεπεδεμένη κ' ἡ ἀνά-
μνησις τῆς Σουζέτ!...

"Ἡ κυρία ντὲ Νορβαζύ, ἀρχίζει νά νοιώθῃ κάποια ἀνησυχία...
Φοβόταν αὐτὰ τὰ λόγια του, τὰ ὁποῖα ὁ Σουέν φησίζεγε χα-
μηλόφωνα, σάν νά φοβόταν μήπως τὸν ἀκούσι κανένας τρί-
τος... "Ήταν ἐικοσιδύο χρόνων παιδί... Καὶ τὰ λόγια του ἦσαν
τολημρότατα...

—Σταθθεῖτε!... Σταθθεῖτε!... τὸν δέκομε τότε, διαστικὰ. "Ἀς
μιλήσουμε μαζύ... Μὴ μιλάτε διαρκῶς μόνος... Σὰς ἀφήσει νά
μιλάτε ὅλο ἑσείς καὶ γι' αὐτὸ γλυστράτε καὶ σὲ ἀστειότητες!
"Ο Σουέν, με διπλασιασμένη τὴν ταρὰχὴ του, κατακοκκί-
νισε. "Έσκυψε τὸ κεφάλι του καὶ τὰ χαμηλωμένα μάτια του δὲν
φανινοῦσαν καθόλου τώρα.

"Ἡ Σουζέτ εξακολούθησε, με ὅρος μισοσατεῖο καὶ μισοσο-
βαρό:

—Λοιπὸν, με συλλογίζασατε...
Πολὺ καλὰ!... Κι' ἐγὼ σὰς συλλο-
γίζομαι... Θυμῶμαι πάντα τὴς ὁ-
ράσεως μας ἐκδρομὲς στὸ δάσος, τὰ
ἀστεία μας, τὰ γέλια μας, τὰ λιτὰ
προγεύματά μας στὴ γλῶττ'. Τὰ θυ-
μοῦμαι ἀκόμη, ὅλα αὐτὰ!... "Άλλὰ
τώρα, εἵμαστε παῖς μεγάλοι κ' οἱ
δύο μας... Εἵμαστε σοβαροὶ παῖς!..
"Ω, θὰ θελώμαστε συχνά, θέβαια...
Θὰ ἔρχεστε κι' ἐσεῖς, στοὺς χορούς
ποῦ θὰ πηγαίνο... Θὰ χορεύουμε
μαζύ... Θὰ εἶνε ὥραία ἡ συντροφιά
σας!... "Άλλὰ...

Σταμάτησε νά μιλήσῃ. Πῆρε ὅμως
ἐντονα σοβαρό, καὶ με συμβουλι-
κό, προστατευτικὸ τόνο στὴ φωνή
της, ποσόθεσε:

—"Άλλὰ πρέπει νά μιλοῦμε χωρὶς
τρέλλες παῖς... Δὲν πρέπει νά λέτε
ἐπιπόλαια λόγια... "Ελάτε, μικρὲ μου
Σουέν... Γινετε φρόνιμος παῖς, γι-
ατί μεγαλώσατε πολὺ... Εἰστε στὸ Πα-
ρίσι ἕνα μῆνα τώρα καὶ δὲν ἤρθατε
νὰ με δεῖτε... Αὐτὸ εἶνε πολὺ κακό!..
Καὶ γιὰ νὰ ρηθῇ ἐπιτέλους, ἔπρεπε
νὰ σὰς συναντήσῃ ἡ ἐξαδέλφη μου
καὶ νὰ σὰς πάρῃ μαζύ της... "Ω, εἰ-
μαι πολὺ θυμωμένη γι' αὐτὸ, μαζύ
σας!... Ἐξέρετε ὅτι σὰς ἀγαποῦσα
πάρα πολὺ... "Έπρεπε λοιπὸν νὰ
ρθεῖτε ἀμέσως καὶ νὰ με δεῖτε... Θὰ εἶνε σούτην καὶ στὸν σύζυ-
γὸ μου!...

"Ο Σουέν, στὸ σημεῖο αὐτό, τινάχτηκε ὀρθος καὶ χλωμός.
Τράβηξε ἄσπιν τὴν πύρτα, στάθηκε μιά στιγμή καὶ φωνασχτά, με
κραυγὲς σχεδόν, εἶπε:

—Δὲν ἦρθα γιὰ τὸν σύζυγό σας!... Δὲν ἔτυχε νὰ μοῦ πῆτε
τότε, ὅτι ἦσαστε παατρεμμένη... Κ' ἡ ὑπέρβριος τοῦ ξενοδο-
χείου, ποῦ μοῦ μίλησαν γιὰ τὸν σύζυγό σας, ἦσαν ἡλίθια πλά-
ματα... Φαντάστηκα ὅτι μπορούσε νὰ εἶχαν γελαστή... Σὰς νό-
μιζα λοιπὸν, σ' ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια, ἀνυπόμονη... Δὲν θυμω-
σαί σ' ὅμως νὰ τρέξω κοντὰ σας... Μοῦ ἔπρεψαν οἱ κηδεμόνες
μου νὰ ταξιδεύω, μονάχα όταν τελεῖσσι τὴς σπουδὲς μου...
Καὶ τώρα ἦρθα στὸ Παρίσι, μονάχα γιὰ σὰς!...

"Εοφίξε με μανία τὸ "πόμολος" τῆς πύρτας, μισοθυγκὴ ἔω,
στάθηκε ὀρθὸς στὸ κατώφλι της καὶ πρόσθεσε με παραφορὰ
θλίψως:

—Θυμάστε τὸ κλαδί ἐκεῖνο με τὰ λουλούδια, τὸ ὁποῖο κά-
ποτε εἶχα ὀνομάσει "Λυδία";... Τὸ φάλαξ κι' ἔλεγα: "Ἄν δῷ τὴ
Σουζέτ καὶ δὲν με γνωρίσῃ, θὰ τῆς δεῖξω τὸ κλαδί!... Κι' ἐκεί-
νη ἀμέσως θὰ με θυμηθῇ καὶ θὰ φωνάξῃ: "Εἰσὺ εἰσαι, Σουέν!"
Καὶ τὸ εἶχα μαζύ μου αὐτὸ τὸ κλαδί, μόλις ἦρθα στὸ Παρίσι!..
"Εἶδ' ὅμως ρωτῶντας νὰ μῶθω ποῦ κάθεστε, ἔμαθα ὅτι ἔχετε
καὶ σύζυγο... Πικράθηκα τόσο πολὺ, ὥστε ἀποφάσισα νὰ μὴ
σὰς δῶ καθόλου... Βρήκα όμως τὸ σπτι σας κι' ἐρχόμενος καθε
πρωὶ κάτω ἀπ' τὰ παράθυρά σας, ἐπὶ ἕνα μῆνα τώρα!... Καὶ
δὲν θάμπαινα ποτέ μου, ἀν δὲν με τραβῶσε μαζύ της ἡ κυρία
ἐξαδέλφη σας!... "Ἀχ, εἰμαι πολὺ δυστυχισμένος!...

—Σουέν! Ἐφώνισε κατὰπληκτη ἡ Σουζέτ.

(Ἀκολουθεῖ)

Πέρασε μπροστά του, διαβάζοντας κάποιο φύλλο, χωρίς νὰ τὸν
προσέλθῃ...